

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORCAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32.
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

De oorlogskunst der vakverenigingen.

In het Duitsche Sociaaldemokratische Weekchrift, de *Neue Zeit*, heeft onlangs Richard Woldt, die gelijk ook den *Nieuwe Tijd*-lezers bekend kan zijn, door zijn geschriften veel ertoe heeft bijgedragen, om in de arbeidersbeweging het begrip van de moderne bedrijfsorganisatie te bevorderen, een poging gedaan, om uit deze leer nu ook het gebruiksnut voor de vakstrijd te trekken. De loonstrijd is niet meer, aldus R. W., zooals in de aanvang van de arbeidersbeweging, een eenvoudig in-staking-gaan, om zoo-doende de verschrikte ondernemer te dwingen. De ondernemers vreezen de staking niet meer; zij hebben zich reeds lang door vereeniging en stakings-verzekering daartegen ingericht; om den ondernemers thans nog concessies af te dwingen, is een methodisch voeren van oorlog, een oorlogskunst noodzakelijk. De leider in zulk een strijd moet nauwkeurig de kansen afwegen; hij moet het gunstige oogenblik om erop in te slaan uitzoeken, maar ook op het geschikte moment weten op te houden met strijden. Dan moet hij nauwkeurig op de hoogte zijn van de conjunctuur en van het bedrijf; hij moet met de moderne bedrijfsleiding goed vertrouwd zijn, om te weten hoe en wanneer hij de tegenstander op de meest gevoelige plaats kan treffen. Hij heeft dus een groote speciale kennis nodig, die hem door een goede vak-ontwikkeling moet worden bijgebracht; en hij moet deze wetenschap als praktische oorlogskunst, als moderne strategie kunnen aanwenden.

Inzoooverre deze uiteenzetting van Woldt de nadruk legt op de noodzaak van een grondige scholing van vakverenigingsbeambten, zal ze wel op geen tegenspraak stuiten. Maar Woldt behandelt ook de kwestie van de verhouding van de „massa's" en de leiders; zijn opstel heet dan ook (in de *Neue Zeit*) „Massa's en leiders in de Vakstrijd". De vakverenigingsleider, zoo meent hij, stuit bij zijn strijdtaktiek op de eigenzinnigheid der massa's, hij zou de massa's gaarne volgens zijn hoogere wetenschap dirigeren, hier tot strijd of tot volharding aanvuren, daar ze bewegen tot het opgeven van resultaatloze stakingen; maar de massa's, die de omstandigheden niet precies kennen, aan wie men ook niet alles zeggen kan, laten zich door stemmingen en oude gewoonten leiden. Dat is het moeilijkste deel van de taak van een vakverenigings-leider: de massa's zòò leiden, dat ze hem zijn plan niet bederven. Meer scholing in de vakstrijd is ook voor de massa's noodig; in onze ontwikkelings-arbeid moet de theorie minder, de praktijk der economische omstandigheden en machtsverhoudingen, méér ruimte innemen, volgens Woldt. Wel geeft hij geen al te scherp parool uit; hij wil geen kant en klaar parool geven, maar slechts de problemen laten zien. Maar de strekking van zijn uiteenzettingen komt er toch op neer, dat de massa's veel meer dan tot nog toe het gehoorzamen moeten leeren en vol vertrouwen het betere inzicht der leiders hebben op te volgen.

Deze konsekwentie uit zijn uiteenzetting ware echter alleen overtuigend geweest, als Woldt de voornaamste voorwaarden van de tegenwoordige vakstrijd had duidelijk gemaakt. Maar in werkelijkheid heeft hij slechts één kant ervan laten zien, die niet eens de voornaamste is.

De oorzaak van al zulke besprekingen ligt in het

onbestrijdbare feit, dat de vakstrijd steeds moeilijker wordt en steeds minder resultaten oplevert. Dat terecht over de onvoldoende resultaten wordt geklaagd, bewijst de achteruitgang van de levensstandaard in breede kringen van het proletariaat; het stijgen van het geldloon heeft niet gelijke tred gehouden met de toename van de duurte. De voorwaarden voor de strijd zijn ongunstiger geworden, de machtsverhoudingen zijn veranderd; dus moet naar nieuwe wegen gezocht worden. Zulk een weg wordt door Woldt aangewezen: door verfijning van de strijdmethoden moet met dezelfde middelen méér gewonnen worden. Door scherper indringen in de zwakke plekken van het bedrijf, door kunstige aanvalsmethoden, door grondige speciale kennis bij de onderhandelingen, door geschikt manoeuvreeren met de arbeidskrachten, in het kort door hoogere vakverenigings-strategie is het gebrek aan massale kracht goed te maken. Het is begrijpelijk, dat de leiders der vakverenigingen op deze gedachte komen; de strijd blijft dan zuiver op vakgebied. Er zijn ook omstandigheden denkbaar, waaronder deze methoden tot de hoogste ontwikkeling kunnen komen. Als, zooals tientallen van jaren geleden in Engeland, de klassenstrijd is ingeslapen en de vakverenigingen, als burgerlijke instellingen erkend, tegen de ondernemers kunnen optreden zonder het ingrijpen van de staat te behoeven te vreezen; als de vakstrijd-methoden, onbelemmerd door een revolutionaire ontwikkeling der maatschappij, zich in volle zuiverheid kunnen ontwikkelen, dan is de strijd niets dan een zoodanige hoge strategie.

Maar in Duitschland — en alle landen vertoonen meer of minder dezelfde ontwikkeling — liggen de dingen anders. De vrees van de bourgeoisie voor de politieke macht van het proletariaat ziet in de vakverenigingen een revolutionaire faktor en drukt op de kleinste staking direct het stempel van de groote klassenstrijd. Tracht de vakvereniging de strijd te verfijnen, door het ondernemersdom wordt de strijd omgekeerd grover en direct tot een machtskwestie van klasse tegen klasse gemaakt. De strijd wordt om zoo te zeggen krampachtiger; de ondernemers toonen direct hun heerschersstandpunt en roepen om politie, justitie en wetgeving; wil men een bedrijf door een fijn bedacht stelsel van kleine stakingen verlammen, dan antwoorden zij met een algemeene uitsluitingen. Niet op de kleine trucs, niet op sluwheid en de kennis van een enkeling komt het aan, maar op de macht van organisatie tegen organisatie. Niet de knappe kunst der leiders beslist over het resultaat, maar de massale kracht.

Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat de kunst der leiders overbodig is of dat het economische inzicht der vakverenigingsbeambten niet vaak nog nuttig kan worden aangewend. Maar zij vormen in dezen niet de hoofdzaak. Zou iemand willen beweren, dat de niet bevredigende successen der vakbeweging aan een gebrek aan weten en oorlogskunst der beambten moet worden toegeschreven? Of dat het daarvan daan komt, dat de leiders hun plannen niet kunnen doorzetten door de stijfhoofdigheid der massa's, zoodat grootere successen direct te verwachten zouden zijn, als deze belemmeringen maar opgeruimd waren? Natuurlijk niet. Maar dan vervallen hiermee ook grootendeels de konsekwenties ten opzichte van massa's en leiders. Ze raken niet

met elkaar in botsing, omdat de massa's op de èène wijze, de leiders op een andere wijs willen vechten; maar de wrijvingen ontstaan altijd over de vraag, of er in het geheel wel gevochten moet worden. Omdat de massa's maar al te vaak strijden en opdringen willen, daarom moeten ze met een verwijzing naar de fijnere krijgswetenschap der leiders in toom gehouden worden.

Waar ligt de werkelijke oorzaak voor de toenemende moeilijkheid van de vakverenigingsstrijd? Hierin, dat het kapitaal de strijd brengt op een gebied, waar het proletariaat niet genoeg tegen hen opgewassen is, op het gebied n.l. van de algemeene klassenstrijd, op het gebied der politiek. Het klassebewustzijn is bij de bourgeoisie veel sterker ontwikkeld dan bij het proletariaat; daarom hescht de bourgeoisie over een veel eensgezinder organisatie en over alle machtsmiddelen van de staatsmacht. En zoolang de bourgeoisie zich in het veilig bezit van deze burcht voelt, een burcht die nog pas van heel verre door het langzaam voortdringende proletarische leger omsingeld begint te worden, kan de bourgeoisie op elke plek, waar een afzonderlijke strijd gevoerd wordt, al haar kanonnen opstellen. Dat kan eerst anders worden, als de arbeidersmassa's tot een ernstige aanval oprukken en de strijd tot verovering van de staat met energie beginnen. De ongunstige machtsverhoudingen op vakgebied kunnen slechts door politieke massale strijd, veranderd worden.

Maar daaraan liggen heel andere voorwaarden ten grondslag, dan Woldt ze uit het beperkte oogpunt van de alléén-vakstrijd afleidt. Het komt vooral op de massa's aan, niet op hun handelbaarheid en onderworpenheid, maar juist op hun strijdkracht. De zoo vaak aan de massa's aanbevolen „scholing in de vakbeweging" zou hierop uitloopen, dat deze minder naar eigen inzicht hun initiatief deden gelden, dat ze zich als materiaal door de leiders volgens de strijdkunst der leiders lieten schuiven, en vooral niet steeds weer op strijd aandrongen, maar dat ze inzagen, dat men het mogelijke voor lief te nemen heeft. Ongetwijfeld zou daardoor het leven der vakverenigingsleiders veel minder moeilijk zijn. Maar de kracht der arbeidersbeweging zou zoodoende niet versterkt, maar juist verzwakt worden. Wat de arbeidersbeweging noodig heeft, is juist het tegenovergestelde: méér zelfstandigheid, meer initiatief, sterker opdringen, meer revolutionaire energie der massa's. Omdat deze nog in sterke mate ontbreken, is de bourgeoisie de baas; maar als ze toenemen, deze eigenschappen bij het proletariaat, dan eerst kunnen de voor de vakstrijd ongunstige vermachthoudingen worden gewijzigd.

De praktijk van het vakverenigingswerk is geduldig klein werk, zegt Woldt terecht in zijn artikel. Maar dit geduldige kleine werk kan slechts succesvol zijn, als bij het kleine werk de groote samenhang niet uit het oog wordt verloren.

Deze samenhang duidelijk te maken, is het doel van de veelgemaakte theorie. Als Woldt dus uitroept: Minder theorie, — dan bewijst juist zijn uiteenzetting, hoe noodig méér theorie is. Theorie namelijk, die het geheel van de klassenstrijd doet zien, die zoodoende ook niet enkel theorie blijft, maar de grondslag vormt voor een revolutionaire praktijk van het proletariaat.

A. P.

Voorstellen voor het Kongres.

I. Strijdprogram.

1. Van de afd. Amsterdam:

Aan het strijdprogram toe te voegen: Indië los van Holland. Afschaffing van alle maatregelen en wetten, die het volk van Indië belemmeren in zijn vrijheid van organisatie en actie.

II. Herstemmingen.

2. Van de afd. Enschede:

Het congres besluite voortaan bij de herstemmingen (2e Kamer, Provinciale Staten en gemeenteraden) de kandidaten der S. D. A. P. niet meer te steunen, en hen te behandelen als kandidaten van burgerlijke partijen.

Toelichting: Voor het bestaansrecht en de propaganda onzer (revolutionaire) partij onder de groote onbewuste massa der arbeiders, is aanneming van bovengenoemd voorstel dringend noodzakelijk. Immers, de S. D. A. P. voert den strijd der arbeiders b.v. voor premievrij Staatspensioen voor alle arbeiders, Algemeen Kiesrecht voor mannen en vrouwen als strijdmiddel, 8-urendag, enz. sinds lang niet meer; om niet te spreken van de vermoordding der verplichte neutrale openbare staatsschool, en van het heulen met de ergste vijanden onzer klasse, de liberalen, zoodoende mannen als Nierstrasz, Drion enz. in de Kamer brengende, mannen, waarvan voor ons arbeiders niets goeds is te verwachten, integendeel, — terwijl de S. D. A. P. daarentegen ons en het socialisme stelselmatig weert en trapt. (Zie gemeenteraadsverkl. Weesp 1913). Wij nu ook vast staat dat de S. D. A. P. bij de Prov. Statenverkiezingen in 1916 in 1e instantie met de liberalen zal samengaan, moeten wij nu in ieder geval met onze herstemmingsleuze tegenover hen breken, om zoodoende de propaganda onzer partij vollediger en doeltreffender te kunnen voeren, en de ontwikkeling onzer partij te bespoedigen.

III. Meibeweging.

3. Van de afd. Groningen:

Afdeelingen die niet tot deelname aan de Meibetoging worden uitgenoodigd melden zich niet weer tot deelname aan, maar trachten zoo mogelijk zelfstandig een Meibetoging te organiseren.

Toelichting: Waar wij, zooals in Groningen, en in meerdere afdeelingen, niet worden uitgenoodigd tot het door de plaatselijke organisaties van S. D. A. P. en N.V.V. belegde Meifeest, zal het aan het prestige en de werfkracht onzer partij ten goede komen, als wij dan zelfstandig een Meiviering houden.

IV. De Commune.

4. Van de afd. Rotterdam:

Het P. B. draagt de afdeelingen op, voortaan de Commune van Parijs, zoo mogelijk in samenwerking met andere arbeidersorganisaties te herdenken.

V. Internationaal Kongres.

5. Van de afd. Rotterdam:

Door onze delegatie wordt aan het Int. Kongres in overweging gegeven, om de Meiviering voortaan aan de propaganda voor de massastaking dienstbaar te maken.

6. Van de afd. Bussum:

Het congres draagt het P. B. op, een voorstel bij de Internationale in te dienen, strekkende om de Internationale der socialistischen zoo mogelijk met de Internationale der syndicalisten in verbinding te stellen, opdat beide lichamen door onderling overleg tot een *eenheid van actie* kunnen komen, inzake het verweer der arbeidersklasse tegen het misdadig drijven der regeeringen om een wereldoorlog te ontketen.

7. Van de afd. Amsterdam:

De S. D. P. in Nederland stelt aan het Internationaal Socialistisch Congres van Weenen voor:

Het congres:
in aanmerking nemende, dat imperialisme en militarisme in alle landen steeds drierster optreden, protesteert tegen de Haagsche z.g. Vredesconferenties, die slechts leugen en bedrog zijn, *besluit* dat het de plicht van het proletariaat van elk land is en blijft om zich tegen militarisme en koloniale politiek met verdubbelde kracht en energie te verzetten; dat de meest practische middelen daartoe zijn de middelen reeds op het congres van Parijs in 1900 aangegeven, en wel:

1e. dat de soc.-dem. partijen overal de ontwikkeling en organisatie van de proletarische jeugd ter hand nemen, vooral met het oog op de bestrijding van het militarisme;

2e. dat de soc. dem. afgevaardigden in alle parlementen onvoorwaardelijk tegen elke uitgave van militarisme, marinisme of koloniale expedities hebben te stemmen;

3e. dat het Internationaal Bureau ingeval van kwesties van internationaal belang, die de oorlog dreigend doen schijnen, maatregelen neemt om een zooveel mogelijk gelijktijdige en gelijkvormige protestbeweging tegen den oorlog internationaal in het leven te roepen.

VI. Algemeen Kiesrecht.

8. Van de afd. Groningen:

Elk jaar worden door de afdeelingen onzer Partij, voor zoover mogelijk, op den dag der Staten-Generaal kiesrechtvergaderingen gehouden.

VII. Troonrede en Staatsbegroting.

9. Van de afd. Den Haag:

Tijdens het bekend worden van de Troonrede en na behandeling van de Staatsbegroting beleggen de afdeelingen zooveel doenlijk openbare vergaderingen om het standpunt der partij ten aanzien der actuele politiek aan de arbeiders duidelijk te maken.

VIII. Naasting van Spoorwegen.

10. Van de afd. Den Haag:

Het congres drage het P. B. op, zich tot de regeering te wenden met een adres, waarin de eisch van naasting der spoorwegen wordt gemotiveerd.

IX. De wet Treub.

11. Van de afd. Den Haag:

Het congres draagt de afdeelingen op tijdig maatregelen te nemen om de reactionnaire daden van Treub inzake het staatspensioen te ontmaskeren.

X. Dwangwetten 1903.

12. Van de afd. Den Haag:

Het congres kennis genomen hebbende van de maatregelen der tegenwoordige regeering waardoor een verscherpte uitvoering van de knevelwetten van 1903 wordt verkregen;

besluit zich tot de regeering te wenden met de eisch tot intrekking van bedoelde wetten; en dringt er bij de arb. klasse op aan, krachtiger dan tot nu toe voor de herovering van het stakingsrecht te ageren.

XI. Vervolging Indiërs.

13. Van de afd. Den Haag:

Het congres kennis genomen hebbende van de schandelijke uitbanning der drie propagandisten der Ind. Partij en de perfide middelen waarmede de opkomende volksbeweging in de koloniën door het verbod der landelijke organisatie van de Sarikat Islam wordt beknot;

spreekt hierover haar scherpste afkeuring uit. Zij verklaard zich volkomen solidair met het streven om onze koloniën aan de Nederlandsche overheersching en uitbuiting te onttrekken, om te komen tot een zelfstandig Indië.

XII. Schriftelijke Propaganda.

14. Van de afd. Den Haag:

Het P. B. worde opgedragen in het komende partijjaar een brochure te doen verschijnen waarin punt 7 van ons strijdprogram, afschaffing van het militaire stelsel en invoering van de volkswapening, nader worden gemotiveerd.

15. Van de afd. Den Haag:

Er worde dit jaar een vlugschrift uitgegeven waarin de eisch geformuleerd in art. 6 van ons strijdprogram, volledige scheiding van Kerk en Staat, nader wordt omschreven.

XIII. De Tribune.

16. Van de afd. Bussum:

Er worden in alle afdeelingen der Partij agenten voor *De Tribune* aangesteld.

17. Van de afd. Rotterdam:

Het congres spreekt de wenschelijkheid uit, dat door de afdeelingen zooveel mogelijk correspondenten worden aangesteld.

XIV. Propagandist.

18. Van de afd. Groningen:

De propagandist brengt elk jaar een verslag van zijn werkzaamheden aan de Partij uit.

XV. Staten-Verkiezingen.

19. Van het P. B.:

De partij neemt in het vervolg deel aan de Prov. Staten-verkiezingen. Uitvoering wordt aan dit besluit gegeven door het P. B. in overleg met de betrokken afdeelingen.

Amendementen op deze voorstellen moeten bij het partij-secretariaat worden ingezonden vóór 8 Mei.

Tevens moeten op die datum de kandidaten opgegeven worden voor: 1) Voorzitter, 2) Sekretaris, 3) ander lid van het P. B., 4) overige leden van het P. B.

De kandidaten voor de 3 eerstgenoemde functies moeten te Amsterdam wonen. De overige kandidaten moeten buiten Amsterdam woonachtig zijn.

De afdeelingen worden verzocht op deze bepalingen en termijnen uitdrukkelijk te letten.

Voor het P. B.

Amst., Laings Nekstr. 33.

J. C. Ceton, Secr.

Steunt de stakers en uitgesloten in Almelo, Den Bosch en Zaandam.

Uit de Vakbeweging.

BINNENLAND.

Het kongres van 't N. A. S.

Gedurende de Paaschdagen hield het N. A. S. te Amsterdam haar congres. Het is in menig opzicht van belang geweest, niet zoo zeer misschien om de aangenomen resoluties, maar vooral om den vooruitgang van de taktiek der syndicalistische vakbeweging te karakteriseeren. Langzamerhand begint het principieele verzet tegen al datgene wat als het meest verfoeilijke der moderne vakbeweging en haar taktiek werd uitgekregen, te luwen. O zeker, „in principe”, „in theorie” is men nog tegen velerlei, doch niet het looze principe beslist maar de practijk. En daarbij is ook het N. A. S. onderworpen aan den ontwikkelingsgang, waartegen geen verzet helpt.

Dat is het duidelijkst naar voren gekomen bij de besprekingen, die gevoerd zijn over het collectief contract. Deze besprekingen waren reeds in *De Arbeid* voorafgegaan door enkele artikelen, waar we vroeger reeds op wezen, die de kentering aankondigden als gevolg van de ijzeren wetten der practijk. Voor het N. A. S. gold te dien opzichte een resolutie in 1913 aanvaard, ook thans door den voorzitter van 't congres verdedigd, waarbij men zich verzette tegen het collectief contract en zelfs een alinea uit de motie lichtte, die erkende, dat men tot het afsluiten van een collectief contract noodgedwongen zou kunnen worden verplicht.

Thans was de zaak door de Rotterdamsche Havenarbeiders aan de orde gesteld. Van de belangrijke daarover loopende discussie vermeldt *De Arbeid* niets. Ook de Havenarbeiders verzetten zich „in theorie” tegen het collectieve contract en hebben dat ook op 't congres uitvoerig betoogd. Maar de practijk! Zoodra de vraag gesteld moet worden, of in de practijk en in alle gevallen door de onafhankelijke vakbeweging de collectieve contracten kunnen worden genegeerd, moest de erkenning volgen, dat men gedwongen kan worden ze te aanvaarden. En toen kwam de ervaring. In het havenbedrijf in Rotterdam, aldus deze spreker, is de toestand zoo dat, als wij willen, er geen collectief contract tot stand komt, want wij zijn de sterkste van de organisaties. Waarom aanvaarden wij ze echter? Voordat van collectieve arbeidsovereenkomsten sprake was, hadden de bootwerkers in het bedrijf niets te vertellen en ze werkten toen, als een uitvloeisel van hun machteleloosheid, op individuele contracten. Daarna hebben ze in den vorm van organisatie evenwel macht gevormd en de patroons hebben niet alleen meer alles te zeggen. Deze machtsverhoudingen hebben patroons er toe gebracht, verschillende verbeteringen toe te staan en daarvoor in de plaats is toen door hen, om voor zekeren tijd rust en vrede in het bedrijf te krijgen, invoering der collectieve arbeidsovereenkomsten bedongen. Daarom kan het collectieve contract door ons niet worden genegeerd.

Aldus deze spreker volgens 't verslag in *Het Volk* en we hebben geen reden, gezien wat Bouman reeds voordien in *De Arbeid* erover schreef, aan de juistheid der weergave te twijfelen, al geschiedde 't dan door „Gore Jetje” zooals *De Arbeid* het revisionistisch persorgaan vaak betitelt.

Er is door dezen spreker voor de practijk van het syndicalisme, en daar op komt het aan, in deze woorden veel gezegd. Het feit, dat een vakvereniging door haar strijd, door den omvang van haar organisatie een sterke machtspositie tegenover het patronaat kan gaan innemen, voert onvermijdelijk in deze maatschappelijke ontwikkeling tot het aanvaarden van collectieve contracten. Zoodra de vakbeweging groote macht gaat ontplooiën, wordt het

collectieve contract de strijdform. Het is de strijdform, die in overeenstemming is met de maatschappelijke ontwikkeling. Daarom kan 't niet alleen niet worden genegeerd, maar moet het zelfs als zoodanig worden erkend. Voor de zwakke vakvereniging zal dit kontrakt vaak slechts een wapen zijn in handen van het patronaat, voor de sterke vakvereniging evenwel wordt het de strijdform tusschen vakvereniging en patronaat.

Het spreekt van zelve, dat het N. A. S. 't tot deze erkenning op dit congres nog niet heeft gebracht. Er was nog veel verwarring te dien opzichte. De resolutie der Havenarbeiders werd evenmin aanvaard, doch ook de oude resolutie 1913 verviel. En daarmee is een beletsel voor de ontwikkeling der syndicalistische vakbeweging weggenomen. Dat is op zichzelf reeds een vooruitgang. De praktijk van den strijd zal verder het zijne doen.

De reorganisatie van het N. A. S. kreeg op dit congres in vele hoofdzaken zijn beslag. Sinds 1908 gold de regel, dat slechts „enkelvoudige vakverenigingen” bij het N. A. S. konden zijn aangeengsloten. Met groote meerderheid verwierp het congres nogmaals die oude vorm. Voortaan zullen landelijke bonden en federaties de leden van 't N. A. S. vormen en afdelingen van niet-aangesloten bonden of federaties. In bepaalde omschreven gevallen kan ook nog een afdeling afzonderlijk aangesloten zijn. Tot algeheele centralisatie, ofschoon door 't bestuur van 't N. A. S. vrijwel voorgesteld, heeft men het dus ook nu nog niet kunnen brengen, al is deze reorganisatie een verbetering. Ook de ondemocratische regel van elke aangesloten vereeniging één stem bleef behouden.

Ondanks de nog gebleven gebreken dus ook in den organisatievorm een streven naar verbetering.

En de voorzitter van 't N. A. S. moge bij zijn betoog tegen het collectieve contract gezegd hebben: Wij mogen ons niet laten leiden door de praktijk en afstand doen van het principe. Als wij in alles rekening moeten houden met de praktijk is er geen reden om de scheuring in de Nederlandsche vakbeweging te doen voortbestaan en moet de onafhankelijke vakbeweging maar worden opgedoekt en de eenheid niet langer worden tegengehouden — de noodzakelijkheid voor den strijd zal beslissen. De praktijk van den strijd zal het N. A. S., langzaam maar zeker, voeren naar de moderne vaktaktiek. De praktijk van den strijd zal 't zijn, die ook ten slotte de eenheid zal brengen.

Wij kunnen natuurlijk hier niet ingaan op alle onderdeelen en bijzonderheden van dit congres. We hebben ons zelfs hierbij beperkt met in enkele trekken de wijziging der syndicalistische taktiek op dit congres aan te geven. Ze is daarmee nog geen moderne vaktaktiek geworden, daaraan ontbreekt nog veel, doch de kritiek in deze kan een volgend maal spreken. Het jaarverslag over de beide voorafgaande jaren was nog niet verschenen. We vermelden dan ook niets van de op het congres voorlopig verstrekte gegevens, en wachten het verslag af.

Ten slotte zij nog vermeld, dat het congres de door ons gevraagde samenwerking inzake de actie tegen de wet-Treub aanvaardde, als de strijd zou worden gevoerd met economische wapens. C.

Uit de „Christelijke” Internationale.

De in ons land bestaande „Christelijke” Mijnwerkersbond is toegetreden tot de Duitsche Chr. Mijnwerkersbond. Gezien het feit, dat den modernen vakverenigingen van Christelijke zijde alle mogelijke soort van landverraad wordt aangewreven, als ze zich theoretisch en praktisch in verbinding stellen met de zuster-organisaties in het buitenland, is dit besluit van belang.

BUITENLAND.

Verdeeldheid in Bulgarije.

De Bulgaarsche arbeidersbeweging lijdt meer en meer schade door de onzalige verdeeldheid der politieke en vak-organisatie. Alle pogingen tot eenheid, waaraan ook het buitenland en vooral de internationale organisaties levendig aandeel namen, waren tot dusverre volkomen vergeefs. De kloof tusschen de beide richtingen, de „breeden” (opportunisten) en de „engen” (Marxisten) is zoo groot, dat zij ook bij de jongste parlements-verkiezingen elkaar ten sterkste bestreden. Het gevolg daarvan was een achteruitgang van stemmen van 108000 op 86000 en van mandaten van 37 op 21. Maar ook deze les heeft helaas de gedachte aan eenheid niet nader gebracht.

Ook in de groote industriestad Jambol zijn de vakverenigingen in „breeden” en „engen” geschei-

den. Daarbij komt nu sinds kort een neutrale organisatie, die thans een oproep aan de arbeiders van Bulgarije verspreidt, waarin op de noodzakelijkheid van eenheid op grond van de aansporing van de Weener konferentie de nadruk wordt gelegd. Een beroep wordt gedaan op de verschillende richtingen, om ervoor te zorgen, dat Legien, die als voorzitter van de Internationale Bond van Vakverenigingen 17 April (dus j.l. Vrijdag) te Sofia zou komen, om opnieuw een poging tot eenheid te doen, reeds een eensgezinde en aaneengesloten beweging zou vinden. Anders zou het zeer wel mogelijk zijn, dat er zich meer zulke „neutrale” organisaties ook in andere deelen van het land zouden vormen. Indien het echter tot de gewenschte eenheid zou komen, dan zou het Bulgaarsche Vakverbond spoedig tusschen 30.000 en 40.000 leden tellen.

Op het oogenblik wordt het ledental der „enge” vakverenigingen op 3000, dat der „breede” op 6000 à 7000 gesteld. Maar ongetwijfeld zullen alle organisaties, die wegens de broedertwist buiten de Verbonden staan, zich eveneens bij een eensgezinde Vak-centrale aansluiten. Daartoe behooren het spoorwegpersoneel met 4000, de onderwijzers met 5000, de gemeenteambtenaren met 2000, de apothekersbedienden met 1200, en de keelners met ongeveer 1000 leden. In het belang van de heele vakbeweging is het dus te hopen, dat de eenheidspogingen eindelijk succes hebben.

Politieke kassen en eenheid.

Nadat de Engelsche Bond van Machinebouwers, die méér dan 200.000 leden telt, zich onlangs met de (geringe cijfers en betrekkelijk geringe meerderheid) van 20.586 tegen 12.740 stemmen vóór de politieke actie verklaarde, is thans een op die stemming gebaseerd voorstel, om jaarlijks voor politieke doeleinden een extra bijdrage van 1 shilling (= f 0.60) per lid en per jaar te heffen, met 17.268 tegen 15.277 stemmen verworpen. Thans mogen dus op grond van de (liberale!) wet op de vakbonden alléén vrijwillige bijdragen voor politieke doeleinden gebruikt worden. En deze komen, zooals de ervaring in Engeland leert, zoo karig binnen, dat de positie van de beide parlementsleden van deze vakbond thans zeer geschokt is.

Th. Rothstein schrijft hierover in de *Leipziger Volkszeitung* het volgende: De reaktionairen en de syndicalisten slaan natuurlijk uit deze verwerping van de politieke kas kapitaal, maar hun plezier zal slechts zoolang duren — meent R. —, als het enthoeziasme, dat de Engelsche arbeiders-massa's op het oogenblik uitsluitend voor het wapen der staking hebben, blijft bestaan. Groot nadeel voor de algemeene politieke beweging der arbeidersklasse ontstaat hieruit niet, wel echter hebben de leden-tallen der soc. partijen onder dit stakings-enthoeziasme belangrijk geleden. Hun werfkracht is in dit jaar zeer afgenomen en zelfs de leden, die ze al hadden, werden in belangrijke mate in de wervelstorm der economische worsteling meegesleurd. Het resultaat is, dat niet alleen de (Marxistische) Britsche Soc. Partij (de B. S. P., vroegere S. D. P.) een deel van haar oorspronkelijk 40.000 man sterk ledental verloren heeft, maar zelfs de (opportunistische) Onafh. Arb. Partij (Independent Labour Partij: I. L. P.) tot ongeveer 30.000 man ineengeschrumpeld is. In beide gevallen zijn de parlementaire kassen door het vervallen van speciale bijdragen geleegd, en op beider Kongressen (die thans met Paschen gehouden werden) moesten drastische (scherpe) middelen aanbevolen worden, om hieraan tegemoet te komen. Geen wonder, dat men aan beide zijden de behoefte naar vereeniging van krachten begint te gevoelen — één groote partij is toch beter dan twee kleine! Zoo is thans bij de ideale nog een materiële faktor gekomen, die dringt tot het aansluiten der bestaande organisaties.

Indische Zaken.

De intellectueelen, die in dienst staan van het moderne kapitaal, hetzij als journalist of als leeraar aan een instelling voor onderwijs ten dienste van de zonen en dochters der heerschende geldkliek, propageeren dat Nederland tot taak heeft: Indië en de daar gevestigde onderscheidene volkeren tot beschaving en welvaart te brengen. Deze beweringen nemen wij voor wat zij inderdaad zijn, n.l. ideeën die slechts dienen om de uitbuiting van het kapitaal en de daarmee hand aan hand gaande practijken, gepleegd op de volkeren van Indië, te bemantelen, te omhullen met een waas dat in de kringen der parlementariërs ook pleegt te worden aangeduid met den naam van: „ethische koers”.

Letten wij nu voor dit maal op de practijk van de beschaving, waartoe zeker gerekend mag worden, zelfs van het standpunt der heerschers, een rechtsbedeeling voor de inlandsche bevolking, die overeenstemt met de heerschende begrippen der rechtspractijk in het „moederland”. Geven wij nu een staal van de rechtsspraak geöfend in Indië. Wij lezen:

„De landraad te Soemenep veroordeelde 24 deelnemers aan de eenige maanden geleden op Sepodi plaats gehad hebbende relletjes tot straffen varieerende van drie tot vijf jaar dwangarbeid in den ketting. *Eenige belhamels onder wie de president van den Sarekat Islam kregen 7 jaar.* De relletjes ontstonden naar aanleiding van een bruiloftfeest waarbij de S. lers zich verzetten tegen het geven van een tandakpartij. Alle veroordeelden gaan in hooger beroep”.

Van drie tot vijf jaar dwangarbeid voor relletjes, waarvoor hier een geldboete of 8 dagen geëischt zou worden! De niet te kwalificeeren laagheid zit bovendien in de openlijk aangeduide hoogere straf van de president van den Sarekat Islam die met „eenige belhamels” 7 jaar straf kreeg. Ten spijt van Prof. van Hamel, van Kol en van Deventer, noemen wij dit vonnis gegeven door den Landraad, een hoon op de rechtspraak, afkomstig van een klassejustitie, die wel zoo goed is, bovendien nog „recht” te spreken over een ander ras. Een tribunaal dus, een dubbel overgehaalde „justitie” indienst van een bende christelijke en niet-christelijke plundenaars en uitzuigers van Insulinde.

Dit vonnis richt zich bovendien nog tegen de beweging van den Sarekat Islam, gelijk de heeren openlijk bekennen door aanduiding van den president van de vereeniging van dein naam aldaar. Het „christelijk” bewind van Idenburg in Indië is dus zoo beroerd nog niet! Geen wonder dat een advocaat van het slag Pleijte, thans minister van koloniën, het wel met hem kan vinden. Intusschen is dit vonnis in zooverre goed, dat de heerschende machten zich daarmee zelf het meeste kwaad doen, door openlijk hout aan te dragen voor het vuur der revolutionaire beweging, dat eenmaal zal oplaaien tegen het gezag van het Hollandsche kapitaal in Indië. De Sarekat Islam zal inzien, zich niet te mogen laten ophitsen speciaal tegen de Chineezers als kapitalisten die concurreeren met de Hollandsche, maar tegen het kapitaal en zijne dragers van alle gading die hen overheerschen onder Hollandsche vlag.

Gaan wij tot een ander staal.

„Een 170-tal dessa-lieden van Sasak Tjiladoek zijn te Cheribon in de boeien opgesloten. Deze lieden wenschten het ontslag van een hoofd en kwamen daarvoor reeds meermalen naar Cheribon. De quaestie is onderzocht door het bestuur, dat evenwel geen geldige reden voor het ontslag kon vinden. Ten slotte verbood het bestuur volksoploopen, waarna de bevolking brutaal werd met het gevolg dat er thans 170 in de boei zitten.”

De zaak is doorzichtig. Zulk een ontslag wordt niet zonder „geldige reden” zoo dringend en aanhoudend door dessa-lieden geëischt. Wij sociaal-democraten zijn nu eenmaal zoo „bevooroordeeld”, eerder de onderdrukten dan de verdrukters te gelooven. Maar zelfs als de zaak zoo is als hier in het bericht wordt medegedeeld, waar haalt men het recht vandaan tot een gevangenneming in massa? Het bestuur heeft een „verbod” uitgevaardigd. Het zou beter zijn te spreken van een oekase. Een en ander heeft immers een sterke gelijkenis met de manier in Rusland gebruikelijk: gevangenneming in massa met of zonder oekase door het „bestuur” van Vadertje, den Czaar en diens bloedhonden. De „beschaving” van het civiel bestuur in Indië is geheel genomen volgens Russisch model. De heer Cort van der Linden en diens kornuiten, zetelende over millioenen en millioenen onderdanen van andere huidskleur, steunen bij hunne overheersching alleen op de bajonetten. De stofwolken van het telken jare terugkeerende debat over de koloniën in het parlement, is niets dan schijn, om deze barbaarsche kapitalistische werkelijkheid te verdoezelen. De handige advocaat van het vampyrachtig koloniaal kapitalisme, Pleijte, is zelfs niet in staat, met zijn versleten frases ons een rad voor de oogen te draaien.

B. L.

Sluit U aan bij de Soc. Dem. Partij.

Vergaderingen.

ZAANDAM.

Vrijd. 24 April. S. D. P. Café Neuf. Wijnkoop: Regeerings-Socialisme en Vakstrijd. Openb. verg. Entree 10 cent. 8 uur.

Herneemt uw plaats!

De redactie van de Twentsche *Nieuwe Tijd* heeft helaas gelijk: twee onzer partijgenooten zijn uit hun vakbond „De Eendracht” geïjoopen. Zij deden daarmee verkeerd. Niet er uit loopen, maar trots alles er in te blijven, en daar onze taktiek te verdedigen, rusteloos door, dat is onze plicht in de vakbeweging. Dat het moeilijk, soms verduiveld moeilijk gaat, — ja, dat weten wij allen. Maar daarvoor zijn wij toch ook marxisten, S. D. P.'ers! Is de strijd voor onze partij zoo gemakkelijk? Neen nietwaar. Maar juist doordat ze zoo moeilijk is, worden wij er als 't ware door gesterkt. En juist waar anderen zouden teruggaan, moedeloos zouden worden, kunnen en moeten wij door de rotsvaste zekerheid die wij hebben in ons beginsel, ook in dat der vakbeweging, blijven staan, blijven volharden. Alles bij elkaar houden en zoo noodig, goede oppositie voeren.

Zodoende toonen wij, werkelijk te kunnen strijden, en komt het de partij op den duur ook ten goede. En wat wilt ge nu partijgenooten, ongeorganiseerd blijven rondlopen? Terwijl gij, zoo goed als wij allen, altijd en immer de arbeiders aanspoort zich te organiseren, óók in hun vakbond!

Immers, politiek en vakvereniging zijn één. Beiden voeren zij tenslotte tot één grooten strijd tegen 't kapitalisme. Beiden, gezamenlijk scheppen zij de voorwaarde noodig voor dien strijd. n.l. groote hechte organisatie. Partijgenooten, gij weet het, ontzaglijk moeilijk is de propaganda voor de vakbeweging in Twente, maak haar niet nog moeilijker. Wat anderen, wat de leiders soms doen, kunt gij vaak niet verhinderen, maar wat gij zelf doet, ligt aan u!

Daarvoor zijt gij zelf verantwoordelijk. Denkt daaraan!

Verder partijgenooten, maakt de strijd voor onze partij niet zwaarder. Hoe moeilijk ze is, weet ge ook. Welnu gij maakt haar onnoodig zwaarder. Gij geeft door uw handelen een schijn van waarheid aan de demagogie der S. D. A. P. En geloof mij, dat zij er gebruik van zullen maken! Om de smerigste demagogie van die of andere kant, geven wij geen bliksem, maar laten wij toch oppassen, er ook geen schijntje van waarheid aan te geven. En dat alweer doet ge!

Daarom partijgenooten ten slotte: dringend wijzen wij op uw plicht, herneemt uw plaats, denk aan onze congres-resolutie. Ook gij die notabene in een neutrale vereeniging zijt gegaan, want al mag de bedoeling daarmee nog zoo goed zijn, op den duur moet zij even als de christelijke organisatie worden, een machtsmiddel tegen de arbeiders, inplaats van voor hen.

In 't belang van de vakbeweging, in 't belang van 't socialisme, onze partij, gij allen weer terug in „De Eendracht”, en met elkander, naar beste weten, trots alles aan 't werk. D.

De zaak-Radek.

Men kent de kwestie-Radek.

Karl Radek, de beste socialistische kenner van de Deutsche imperialistische politiek, tevens de sterkste bestrijder van de illusie der duurzame ontwapening van de kapitalistische staten, medewerker aan de redactie van belangrijke marxistische dagbladen als de *Leipziger Volkszeitung*, de *Bremer Bürgerzeitung* e.a. werd door het P. B. van de Poolsche partij, de S. D. R. P. L., waarvan hij oorspronkelijk lid was, wegens wandaden, die hij in Polen voor jaren begaan zou hebben, plotseling in 1912 uitgesloten. Het was plicht geweest van de Deutsche partij, zoo schreven wij reeds in Okt. 1912, en vooral van het Deutsche P. B., wiens tegenstander Radek in de kwestie van de ontwapening was — een gedeeltelijke ontwapening der kapitalistische staten, in welke mogelijkheid dat P. B. wél, maar Radek terecht niet geloofde — het was plicht geweest van dat P. B. eens na te gaan, in hoeverre Radek, die reeds jaren lid was van de Deutsche partij, zich werkelijk aan die vermeende wandaden had schuldig gemaakt, en vooral of die zoogenaamde wandaden wel een reden waren tot uitsluiting uit de partij. Het was evenwel gemakkelijker voor de opportunisten en bureaukraten, het Poolsche wapen te gebruiken, om zodoende op het kongres van Chemnitz in 1912 de tegenstander persoonlijk en daarmee voor een deel de zaak van het strijdend marxisme te treffen.

Tijdens dit kongres werd echter door de Bremer afdeling van de Deutsche partij een commissie benoemd, om nader onderzoek te doen naar de zaak-Radek. En die commissie kwam in Augustus 1913 tot de erkenning, dat het aannemen van Radek als partijgenoot niet alleen in overeenstemming is met de statuten en de practijk van de partij, maar tevens dat Radek als volgerechtigd partijgenoot erkend moest worden.

Evenwel, zooals Van Ravesteyn na zijn bezoek aan de Deutsche partijdag van Jena in 1913 opmerkte, de slechte zijde der bureaucratie zegevierde te Jena in de zaak-Radek over het socialistisch bewustzijn en het ware belang der arbeidersbeweging. En zoo legde dit kongres ten nadeele van de Deutsche partij en van het internationale marxisme zich, vooral om persoonlijke redenen, neer bij het Poolsche roeyement.

Maar toch is Radek thans gerehabiliteerd. In Sept. 1913 werd op initiatief van de buitenlandse groepen van de S. D. R. P. L., de partij die Radek geroyeerd had, een commissie van enquête ingesteld om de tegen R. ingebrachte beschuldigingen te onderzoeken. In deze commissie, die in Parijs vergaderde, waren de beide groote groepen van de Russ. Sociaaldemokratie, het zoogenaamde „Centraal-Komitee” en het z.g.n. „Eenheidskomitee” — de eene door Axelrod en de andere door Lenin in het Int. Bureau vertegenwoordigd — elk een afgevaardigde aan, en wel Edisjerof en Pawlowitsj. Het bureau van de buitenl. groepen der S. D. R. P. L. zelf, der Poolsche partij dus, wees Leder aan (later ook nog Loenatsjarsky), de bekende Joodsche Bond van Russische en Poolsche socialistische Frenkel. Het P. B. van de S. D. R. P. L. weigerde het materieel der beschuldiging aan de commissie voor te leggen, maar desniettemin staande nam de commissie het veroordeelende vonnis van het Poolsche partijgerecht van 1912 tot grondslag van zijn onderzoek. De Parijsche commissie onderzocht de verschillende schriftstukken en verhoorde zooveel mogelijk getuigen. Het belangrijkste punt was de beschuldiging tegen Radek, dat hij vakverenigingsgelden verdonkeremaand zou hebben in de revolutietijd. Daartoe onderzocht de commissie zoo omvangrijk mogelijk het financieel beheer van de Poolsche vakverenigingen in de bewogen jaren 1906 tot 1908. Hoe verward de toestanden toen waren, blijkt uit het getuigenis van 2 getuigen, volgens wie „alle vakverenigingen beweerden, dat zij grootere sommen bij het Partijbestuur gedeponneerd hadden, dan werkelijk het geval was”. En de enquêtecommissie zegt dan ook: „Tezelfder tijd, dat de financieele en kas-aangelegenheden der vakverenigingen zóó in de war waren (ten gevolge van de geringe ervaring van hen, die zich met de administratie bezig hielden, en door het ontbreken van een behoorlijke controle; door de politiematregelen; door de voortdurende gevangenneming der vakverenigingsbeambten en beslagname der gelden enz.), werd de eene persoon na de andere, die in de vakbeweging werkte, door de arbeiders van verduistering van vakverenigingsgelden beschuldigd. Zulke geruchten waren bijna omtrent iedereen in omloop, die aan de vakbeweging deelnam. Als kuriosum (bizonderheid) zij het feit meegedeeld, dat onder de afgevaardigden der Poolsche partij-konferentie, die Radek wegens het verdonkeremant van vakverenigingsgelden vonniste, 2 personen waren, „omtrent wie dergelijke zinneloze geruchten in omloop waren.”

Op grond van haar hier verder niet in details te beschrijven onderzoek kwam de commissie tot de konklusie, dat de beschuldiging tegen Radek als zou hij 300 roebels uit de vakverenigingsgelden in 1906 hebben onttrokken niet bewezen is, en dat Radek dus van elke aanklacht en elke verdenking hieromtrent vrijgesproken is.

Over het algemeen komt de commissie tot het resultaat, dat er geen enkele grond bestaat, Radek voor een partij-rechtbank te dagen, laat staan om hem uit de partij te sluiten. En daarom besluit de commissie de organisaties der Russische Sociaaldemokratie (waartoe ook de Poolsche behooren) voor te slaan, Radek wederom als lid van de Sociaaldemokratie van Russisch-Polen en dus van de Russische Sociaaldemokratie te beschouwen.

De Parijsche commissie van 1914, zegt de *Bremer Bürgerzeitung* terecht, is dus tot hetzelfde resultaat gekomen als de Bremers in 1913. De komende Deutsche Partijdag van Würzburg zal uit te maken hebben, of de heele Deutsche Partij Radek nu, zooals het behoort, rehabiliteert. De *Leipziger Volkszeitung*, die vroeger stelling nam tegen Radek, meent gelukkig ook dat deze rehabilitatie thans behoort plaats te vinden.

En intusschen hebben reeds zoowel de Sociaal-

demokratie van Russisch-Polen en Litauen bij monde van Hanetzki als het Centraalkomitee van de Russische Sociaal-demokratie bij monde van Lenin, Radek als volgerechtigd partijgenoot erkend.

Onzerzijds kunnen wij slechts herhalen wat wij in Aug. 1913 schreven: In de onverzoonlijke strijd, die de Internationale, sinds het rollen van de Balkankwesties met meer kracht nog dan tevoren, heeft te strijden met het internationaal zich wapenend imperialisme kunnen wij geen enkele socialist, die de krachten kent van het imperialisme als Radek, missen. En om deze redenen verheugt ons de bevestiging van Radeks eerherstel, — waaraan nu gelukkig naast de Bremers de Russen en Polen zelf deel hebben. Wp.

Uit de Partij.

Zaterdag j.l. vergaderde het P. B. Alle leden waren aanwezig. Maatregelen werden genomen om de 2 cents-brochure inzake de verplichte neutrale Staatsschool uit te geven. Omtrent de Meibeweging werden eenige beslissingen genomen, die aan de afdelingen zullen worden gemeld. Verscheiden afdelingszaken (steun enz.) werden afgehandeld. In Zaandam wordt a.s. Vrijdag door de Parij een verg. gehouden, in andere plaatsen is een in voorbereiding.

Een voorstel om aan het Kongres voor te stellen, zooals vroeger reeds door het P. B. was aangekondigd, om aan de Prov. Staatsverkiezingen deel te nemen, werd aanvaard. De termijn voor het inleveren der amendementen op de kongres-voorstellen en van de namen van kandidaten voor het P. B. werd vastgesteld op uiterlijk 8 Mei. Laten de afdelingen daarom vooral denken. De amendementen en jaarverslagen zullen voorkomen in de *Tribune* van 13 Mei en zoo noodig in die van 16 Mei.

Met de besturen van het N. A. S., de Bootwerkersbond, de Federatie van Gemeente-Werklieden en het Werkliedenverbond zal een voorloopige vergadering worden gehouden, om te zien of men in de aktie tegen de wet van Treub tot eenheid zal kunnen komen. Ook alle andere arbeiders-vereenigingen waren uitgenoodigd, maar zij lieten of niets van zich hooren, of wenschten niet aan een dergelijke bijeenkomst deel te nemen. De Bd. v. Chr. Socialisten had sympathie voor de zaak, maar kon wegens innerlijke partij-redenen er niet aan deel nemen.

Voorts werd nog besloten voor Weesp, voor haar verkiezing, steun te verzoeken van de andere afdelingen en de afd. die zoo voortdurend in de verkiezingsstrijd staat zodoende met een bedrag te steunen. Een schrijven zal worden gericht aan de Japansche socialist om hen te wijzen op de houding van de Regeeringskommissaris Van Kol, die thans naar Japan op reis is, ten opzichte van de Oostersche revolutionaire studenten aan de Regeering te Buitenzorg). Aan de Deutsche pers wordt een schrijven gericht, om te wijzen op de volkomen onwaarheid van Vliegens mededeeling aan het Kongres der Arb. Partij en nadien aan de buitenlandse pers, als zou *De Tribune* zich tegen het eenheids-voorstel van Hilversum hebben verklaard. Ten slotte werden nog eenige zaken in verband met het Int. Kongres van Weenen behandeld.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. De aandacht van de partijgenooten wordt erop gevestigd dat amendementen op de Kongresvoorstellen bij het bestuur uiterlijk **Maandag 27 April** moeten zijn ingeleverd. Eveneens de namen van kandidaten voor het Partijbestuur.

Weesp. Vrijdagavond spraken Vogel en Wijnkoop voor de Raadsverkiezing. Het eerste optreden van Vogel maakte op de talrijk opgekomen arbeiders een uitstekende indruk. Ook Vader zei als Voorz. nog eenige woorden ten gunste van de kandidatuur-Vogel. — Maandagavond spraken Passet en Rodrigues in een minder bezette S. D. A. P. vergadering, waar Wijnkoop debatteerde. Als Passet, wat zeer goed mogelijk is, heel wat stemmen meer haalt dan onze kandidaat Vogel, dan stammen deze stemmen, wij willen dit bij voorbaat verklaren, van tal van liberalen kleinburgers, die met de klerikale kapitalisten kandidaat Storm het niet eens zijn. Evenal Van der Belt indertijd is Passet de uitgekorene van vele liberalen. — Er werd onzerzijds nog een verkiezingskrant verspreid.

Korrespondentie. In het kongresvoorstel no. 8 in dit nummer moet het luiden: Op de dag der opening van de Staten-Generaal.